

Podatkowy kapitał amortyzacyjny

Jolanta Iwin-Garzyńska*

Streszczenie: *Cel* – podkreślenie znaczenia podatkowego kapitału amortyzacyjnego w przedsiębiorstwie.
Metodologia badania – wykorzystano metodę analizy literatury oraz krytycznej analizy norm prawa podatkowego, zapisów ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych.
Wynik – w wyniku przeprowadzonych badań przedstawiono istotę podatkowego kapitału amortyzacyjnego jako oszczędności na płatności podatku dochodowego.
Oryginalność/wartość – wartością dodaną publikacji jest oryginalne przedstawienie podatkowego aspektu amortyzacji w kontekście istoty kapitału i podatku dochodowego.

Słowa kluczowe: podatek dochodowy, amortyzacja, kapitał

Kody klasyfikacji JEL: G30, H21, H25, K34

Wprowadzenie

Podjęcie problematyki podatkowego kapitału amortyzacyjnego wymaga wskazania na szczególnie charakter kategorii finansowej amortyzacji. Wiąże się ona z procesem rozłożenia w czasie obciążenia finansowego. Jest kosztem uzyskania przychodu w podatku dochodowym. Amortyzacja nie jest odrębną i samodzielną kategorią finansową. Jej istota przejawia się w stymulacji wielkości przepływów amortyzacyjnych.

W przypadku inwestycji w środki trwale przedsiębiorstwo uzyskuje realny przepływ finansowy wynikający z pomniejszenia podstawy opodatkowania w wyniku zaliczenia amortyzacji do kosztów uzyskania przychodów i mniejszych wpływów płatności podatkowych. Na tej płaszczyźnie uwidacznia się szczególnie rola podatkowego kapitału amortyzacyjnego.

Celem opracowania jest podkreślenie znaczenia norm prawa podatkowego w kształtowaniu podatkowego kapitału amortyzacyjnego w przedsiębiorstwie.

1. Istota amortyzacji w podatku dochodowym

Podatki dotyczą każdego podmiotu gospodarczego i wszelkiej działalności przedsiębiorstw, gdyż doskonała neutralizacja podatków w decyzjach podmiotów gospodarczych nie istnieje,

---

* prof. dr hab. Jolanta Iwin-Garzyńska, Uniwersytet Szczeciński, Wydział Nauk Ekonomicznych i Zarządzania, Szczecin, ul. Mickiewicza 64, e-mail: jiwin@wneiz.pl

nawet w przypadku podatków pośrednich (Owsiak, 2013, s. 144–146). W doktrynie podatkowej wskazuje się, że system prawa podatkowego „nie powinien stanowić autonomicznej i samoistnej przesłanki decyzyjnej podatników” (Modzelewski, 2005, s. 32). Taki system prawa podatkowego można by określić mianem *neutralności ekonomicznej prawa podatkowego*. W praktyce finansów przedsiębiorstwa tak jednak nie jest, a w procesie inwestowania wpływ podatków jest szczególnie widoczny – także przez kategorię amortyzacji podatkowej.

Specyfikę systemu podatku dochodowego w Polsce można określić poprzez miejsce tego podatku w systemie podatkowym. Przez dziesiątki lat podatek dochodowy uznawany był za najdoskonalszą postać podatku – głównie z tego względu, że najlepiej dostosowywał obciążenie podatkowe do zdolności płatniczej podatnika.

System podatku dochodowego od przedsiębiorstw oparty jest na powszechnej zasadzie, że wartość podatku, który zobowiązany jest zapłacić przedsiębiorca, zależy od podstawy opodatkowania i stawki podatku. Podstawą opodatkowania jest różnica między przychodami podlegającymi opodatkowaniu, pomniejszonymi o przychody zwolnione z opodatkowania, a kosztami uzyskania przychodu.

Związek amortyzacji z finansami przedsiębiorstwa uwidacznia się na dwóch płaszczyznach: jako faktyczny przepływ wynikający z amortyzacyjnej tarczy podatkowej i jako przepływ finansowy w rachunku *cash flow*. Stymulacja przepływów finansowych poprzez finansowe rozwiązania systemowe motywuje dbałość przedsiębiorstwa o trwały wzrost zysku i wymusza taki sposób zachowania się na rynku, który mu umożliwi dalszy rozwój (Iwin-Garzyńska, 2015, s. 624).

W tym miejscu należy postawić pytanie: Czym jest podatkowy kapitał amortyzacyjny w przedsiębiorstwie i z czego wynika?

Pojęcie *kapitału amortyzacyjnego* należy oprzeć na definicji amortyzacji jako źródła finansowania działalności przedsiębiorstw oraz na definicji kapitału. Przyjmując za Fisherem, że kapitałem jest każdy zasób, wszystko, co ma wartość i służy produkcji dóbr i usług (Hendriksen, Breda, 2002, s. 295), nie ulega wątpliwości, że środki finansowe pozyskane na skutek amortyzacji są kapitałem. Amortyzacja nie jest kapitałem w sensie ustawy o rachunkowości, gdyż nie można jej wpisać w pasywach bilansu. Dobija (2002, s. 29) wskazuje jednak, że podstaw teoretycznych rachunkowości nie mogą kształtować ani standardy, ani przepisy prawa bilansowego. Amortyzacja pośrednio wpływa na kształtowanie się składników kapitału własnego (poprzez oddziaływanie na wartość majątku trwałego i zysk) oraz obcego (poprzez oddziaływanie na wielkość zasobów pieniężnych i zapotrzebowanie na kapitał zarówno własny, jak i obcy). Przyjmując, że amortyzacja występuje w aktywach, w pozycji środki pieniężne, gdyż jest kosztem bez wydatku, to po odjęciu zobowiązań od aktywów pozostanie kapitał, a w nim kapitał amortyzacyjny.

Na skutek amortyzacji następuje zmniejszenie wartości środków trwałych ujętych w bilansie przedsiębiorstwa. Zmniejszenie znajduje swój wyraz jedynie w pozycji kosztów – odpisy amortyzacyjne. Jednak środki amortyzacyjne nie stanowią tylko kosztu, a przede wszystkim kapitał, który wykorzystywany jest na finansowanie nowych składników majątku trwałego. Środki finansowe uwolnione z aktywów trwałych wracają ponownie, powodując

zwiększenie wartości rzeczowego majątku trwałego. Z tego też powodu często środki z amortyzacji traktowane są jako wynikające z transformacji majątku i niewchodzące w skład samofinansowania. W tej sytuacji pojęcie *samofinansowania* zawężone jest do finansowania z zatrzymanego zysku. Trudno jednak zgodzić się z takim poglądem, zważywszy jak duży wpływ na wartość zysku zatrzymanego mają odpisy amortyzacyjne.

2. Podatkowe zasady dokonywania odpisów amortyzacyjnych

Realne możliwości pozyskania podatkowego kapitału amortyzacyjnego w przedsiębiorstwie są zależne od finansowych rozwiązań systemowych, które określają wielkość odpisów amortyzacyjnych zaliczanych do kosztów uzyskania przychodu. W tym znaczeniu amortyzacja jest metodą pomniejszania dochodu podatkowego o koszty środka trwałego zaliczane do kosztów uzyskania przychodu. Takie określenie amortyzacji jest zdefiniowaniem pojęcia *amortyzacja podatkowa*.

Amortyzacja podatkowa jest określana przez system amortyzacji, którego cechą charakterystyczną jest fiskalność, co oznacza, że został on stworzony przede wszystkim w celach podatkowych. Koszt składnika majątku ponoszony w formie amortyzacji w czasie użytkowania środka trwałego powinien być usankcjonowany przez normy prawa finansowego kształtujące ten system. Koszty podatkowe amortyzacji muszą także spełniać warunek dotyczący związku przyczynowo-skutkowego między kosztem amortyzacji danego środka trwałego a przychodami z tytułu jego eksploatacji¹.

Oceniając finansowe rozwiązania systemowe w aspekcie zależności między kosztami uzyskania przychodu w myśl norm prawa podatkowego a podatkowym efektem amortyzacji, czyli wartością amortyzacyjnej tarczy podatkowej, nie wolno zapomnieć o możliwości zastosowania przez podmiot różnych metod amortyzacji jako instrumentów stymulujących wielkość kosztów uzyskania przychodu.

W ustawie o podatku dochodowym od osób prawnych, w części dotyczącej amortyzacji, ustawodawca przewidział możliwość wykorzystania przez przedsiębiorstwo trzech metod dokonywania odpisów amortyzacyjnych zaliczanych do kosztów uzyskania przychodu. Są to metody: jednorazowa, liniowa i degresywna. Przedsiębiorstwo dokonuje odpisów amortyzacyjnych od środków trwałych podlegających amortyzacji od wartości początkowej, począwszy od pierwszego miesiąca następującego po miesiącu, w którym ten środek wprowadzono do ewidencji. Przedsiębiorstwo samodzielnie dokonuje wyboru jednej z metod amortyzacji przed rozpoczęciem amortyzacji i wybraną metodę stosuje do pełnego zamorty-

---

¹ Zostało to potwierdzone przez Naczelny Sąd Administracyjny, który wskazał, że konstrukcja uwzględniania kosztu w postaci amortyzacji środka trwałego koresponduje z ogólną zasadą, w ramach której musi istnieć związek przyczynowo-skutkowy pomiędzy kosztem w postaci amortyzacji środka trwałego a przychodem uzyskiwanym w następstwie wykorzystania w działalności gospodarczej tego właśnie środka. Por. wyrok NSA z 27 marca 2003 r., sygn. S.A./Bd 482/03 niepubl.

zowania danego środka trwałego². Ewentualna korekta odpisów amortyzacyjnych możliwa jest tylko w wyjątkowych sytuacjach, na przykład gdy przedsiębiorstwo nieprawidłowo ustaliło wysokość odpisów amortyzacyjnych, niewłaściwie określiło wartość początkową środków trwałych, zastosowało złą stawkę, ale tylko w przypadku stosowania metody liniowej i stawek zawartych w załączniku do ustawy³. W trakcie amortyzacji środka trwałego nie ma możliwości zmiany metody amortyzacji środka trwałego⁴.

Przedsiębiorstwo w określonych prawem granicach może dokonać wyboru metody amortyzacji, okresu umarzania środków trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych, a w niektórych przypadkach nawet wysokości zastosowanej stawki. Z reguły każda decyzja w tym zakresie wywołuje różne skutki w sferze wysokości obciążeń podatkiem dochodowym.

Zgodnie z zapisami ustawy nie występuje metoda jednorazowa jako sposób dokonywania odpisów amortyzacyjnych. Może to wynikać z faktu, że stosując odpis jednorazowy w przedsiębiorstwie, nie wystąpią cykliczne odpisy amortyzacyjne. Jednak dla celu analizy podatkowego kapitału amortyzacyjnego możliwość jednorazowego odpisu ma duże znaczenie.

Metoda jednorazowa polega na jednorazowym wliczeniu do kosztów uzyskania przychodów wartości nabytego środka trwałego. W ustawie zapisano, że podatnicy mogą nie dokonywać odpisów amortyzacyjnych od składników majątku, których wartość początkowa nie przekracza 3500 zł, a wydatki na ich nabycie stanowią koszty uzyskania przychodów w miesiącu oddania do używania⁵. Jest to prawo przedsiębiorstwa, ale nie obowiązek. Zapis ma charakter fakultatywny.

Z możliwością jednorazowego zaliczenia wartości środków trwałych do kosztów uzyskania przychodów związany jest zapis ustawy, w którym przewidziano ją dla środków trwałych o wartości początkowej przekraczającej 3500 zł, jeżeli ze względu na okres przewidywanego używania równy lub krótszy rok nie zostaną zaliczone przez przedsiębiorstwo do środków trwałych⁶.

---

² Zgodnie z zapisami ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych podatnicy zobowiązani są stosować raz wybraną metodę aż do pełnego zamortyzowania środka trwałego. Por. Ustawa (1992, art. 16h ust. 2).

³ Por. wyrok NSA z 17 kwietnia 2008 r., sygn. II FSK 282/07, <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>.

⁴ Por. wyrok NSA z 6 czerwca 2006r., sygn. II FSK 909/05, MoPod 2006/12/44.

⁵ Por. Ustawa (1992, art. 16d pkt 1). Należy dodać, że podatnicy mają obowiązek wprowadzenia takiego środka trwałego do ewidencji prowadzonej zgodnie z przepisami ustawy o rachunkowości najpóźniej w miesiącu przekazania go do używania. Por. Ustawa (1994, art. 17 ust. 1 pkt 1).

⁶ Zgodnie z zapisami ustawy jeżeli podatnicy nabędą lub wytworzą we własnym zakresie składniki majątku o wartości początkowej przekraczającej 3500 zł i ze względu na przewidywany przez nich okres używania równy lub krótszy niż rok nie zaliczą ich do środków trwałych, a faktyczny okres ich używania przekroczy rok, podatnicy są obowiązani w pierwszym miesiącu następującym po miesiącu, w którym ten rok upłynął:

- 1) zaliczyć te składniki do środków trwałych albo wartości niematerialnych i prawnych, przyjmując je do ewidencji w cenie nabycia albo koszcie wytworzenia;
- 2) zmniejszyć koszty uzyskania przychodów o różnicę między ceną nabycia lub kosztem wytworzenia a kwotą odpisów amortyzacyjnych przypadającą na okres ich dotychczasowego używania, obliczonych dla środków trwałych przy zastosowaniu stawek amortyzacyjnych określonych w Wykazie rocznych stawek amortyzacyjnych stanowiącym załącznik nr 1 do ustaw;
- 3) stosować stawki amortyzacji, o których mowa w pkt 2, w całym okresie dokonywania odpisów amortyzacyjnych;

Metoda liniowa to dokonywanie odpisów w równych miesięcznych lub kwartalnych ratach albo jednorazowo na koniec roku podatkowego; jest to podstawowa metoda amortyzacji. Polega ona na tym, że odpisów amortyzacyjnych dokonuje się od pierwszego miesiąca następującego po miesiącu, w którym środek trwały prowadzono do ewidencji. W odniesieniu do tej metody ustawodawca przewidział możliwość zastosowania przez przedsiębiorstwa podwyższonych stawek amortyzacji i stawek indywidualnych.

Możliwość podwyższania stawek amortyzacyjnych dotyczy budynków i budowli użytkowanych w warunkach pogorszonych lub złych, środków trwałych poddanych szybkiemu postępowi technicznemu, używanych bardziej intensywnie w stosunku do warunków przeciętnych lub wymagających szczególnej sprawności technicznej⁷. Przedsiębiorstwo ma także możliwość obniżenia stawki amortyzacji podanej w załączniku do ustawy. Możliwość taka nie jest warunkowana wystąpieniem jakichkolwiek okoliczności. Podkreśla to fiskalny charakter zapisów dotyczących zasad amortyzacji środków trwałych. Obniżając stawkę, przedsiębiorstwo może kierować się zasadą adekwatności kosztów amortyzacji do produktywności środka trwałego. Jednak z punktu widzenia wartości podatkowego efektu amortyzacji jest to rozwiązanie niekorzystne. W wyniku obniżenia stawki zwiększeniu ulega podstawa opodatkowania podatkiem dochodowym, zwiększają się płatności podatkowe, zmniejsza się podatkowy efekt amortyzacji w budżetowanych projektach inwestycyjnych.

Możliwość podwyższania i obniżania stawek amortyzacji jest przejawem zasady elastyczności rozwiązań podatkowych. Zasada jest jedną z podstawowych przy konstruowaniu wspólnej skonsolidowanej podstawy opodatkowania, koncepcji harmonizacji podatków dochodowym w państwach Unii Europejskiej. Z drugiej strony jednak w koncepcji poszukuje się rozwiązań sprzyjających standaryzacji i obiektywizacji ustalania dochodu podatkowego, a dzięki temu łatwiejszemu porównywaniu obciążeń podatkowych (Supera-Markowska, 2010, s. 205).

-
- 4) wpłacić w terminie do dwudziestego dnia tego miesiąca do urzędu skarbowego kwotę odsetek naliczonych od dnia zaliczenia do kosztów uzyskania przychodów wydatków na nabycie lub wytworzenie we własnym zakresie składników majątku do dnia, w którym okres ich używania przekroczył rok, i naliczoną kwotę odsetek wykazać w zeznaniu, o którym mowa w art. 27 ust. 1; odsetki od różnicy, o której mowa w pkt 2, są naliczane według stawki odsetek za zwłokę od zaległości podatkowych obowiązującej w dniu zaliczenia składnika majątku do środków trwałych Por. Ustawa (1992, art. 16e).

⁷ Zgodnie z zapisami ustawy podatnicy mogą podane w Wykazie stawek amortyzacyjnych stawki podwyższać:

- 1) dla budynków i budowli używanych w warunkach:
  - a) pogorszonych – przy zastosowaniu współczynników nie wyższych niż 1,2;
  - b) złych – przy zastosowaniu współczynników nie wyższych niż 1,4;
- 2) dla maszyn, urządzeń i środków transportu z wyjątkiem morskiego taboru pływającego, używanych bardziej intensywnie w stosunku do warunków przeciętnych albo wymagających szczególnej sprawności technicznej, przy zastosowaniu w tym okresie współczynników nie wyższych niż 1,4;
- 3) dla maszyn i urządzeń zaliczonych do grupy 4–6 i 8 Klasyfikacji Środków Trwałych (KŚT) wydanej na podstawie odrębnych przepisów, poddanych szybkiemu postępowi technicznemu, przy zastosowaniu współczynników nie wyższych niż 2,0.

W razie wystąpienia bądź ustania warunków uzasadniających podwyższenie stawek, o których mowa w ust. 2 pkt 1 i 2, stawki te ulegają podwyższeniu lub obniżeniu od miesiąca następującego po miesiącu, w którym zaistniały okoliczności uzasadniające te zmiany. Por. Ustawa (1992, art. 16i).

Obowiązujący system amortyzacji środków trwałych stwarza przedsiębiorstwu możliwość stosowania indywidualnych stawek amortyzacji dla ulepszonych lub używanych składników majątku trwałego. Stawki do tych środków ustala wprawdzie samo przedsiębiorstwo, jednak okres amortyzacji wynikający z zastosowanej przez nie stawki nie może być krótszy od podanego w ustawie dla poszczególnych grup środków trwałych.

Podobnie jednak jak w przypadku możliwości podwyższania stawek amortyzacyjnych, możliwość zastosowania stawek indywidualnych przez podmiot jest bardzo ograniczona. Ograniczenia te wprowadzono w celu zapobieżenia nadużyciom ze strony przedsiębiorstw, ale jednocześnie bardzo zawężono krąg podmiotów mogących skorzystać z tej preferencyjnej możliwości amortyzacji środków trwałych.

Podwyższone stawki amortyzacyjne w granicach określonych przez prawo podatkowe oblicza się za pomocą metody liniowej amortyzacji. Oprócz tej metody polskie prawo podatkowe umożliwia zastosowanie metody degresywnej amortyzacji, czyli amortyzacji przyśpieszonej. Jest ona uważana za formę preferencji podatkowych, gdyż zwiększone odpisy powodują, że zmniejszy się dochód firmy do opodatkowania, a w konsekwencji także podatek dochodowy.

W dyrektywach podatkowych Unii Europejskiej wskazano, że podatnik powinien mieć prawo wyboru między amortyzacją przyśpieszoną o charakterze degresywnym a amortyzacją liniową. Również w pracach nad koncepcją Wspólnej Jednolitej Podstawy Opodatkowania Osób Prawnych (CCCTB) przewiduje się możliwość wyboru między liniową a degresywną metodą amortyzacji, co umożliwiłoby dopasowanie do danego składnika aktywów metody najlepiej oddającej jego zużycie (por. *An Overview...*, s. 3; *Summary Record...*, s. 5).

W Polsce amortyzacja przyśpieszona o charakterze degresywnym może być stosowana do maszyn i urządzeń zaliczanych zgodnie z klasyfikacją rodzajową środków trwałych GUS do grup 3–6 i 8 oraz środków transportu, z wyłączeniem samochodów osobowych. Zgodnie z zapisami ustawy w pierwszym roku używania środka trwałego przedsiębiorstwo stosuje stawki amortyzacji zawarte w wykazie podwyższone o współczynnik nie wyższy niż 2, a w następnych latach podatkowych odpisów dokonuje od wartości początkowej pomniejszonej o dotychczasowe odpisy amortyzacyjne, ustalonej na początek kolejnych lat używania. Wynika stąd, że podstawą dokonywania odpisów amortyzacyjnych jest wartość netto środka trwałego. Począwszy od roku podatkowego, w którym tak określona roczna kwota amortyzacji miałyby być niższa od rocznej kwoty amortyzacji obliczonej metodą liniową, przedsiębiorstwo dokonuje dalszych odpisów metodą liniową. Współczynnik podwyższenia stawki amortyzacyjnej przy stosowaniu metody degresywnej może wynieść maksymalnie 3, ale wyłącznie w przypadku używania środków trwałych, które mogą być tą metodą amortyzowane, w zakładzie położonym na terenie gminy o szczególnym zagrożeniu wysokim bezrobociem strukturalnym albo w gminie zagrożonej recesją i degradacją społeczną⁸.

---

⁸ Wykaz tych gmin ustala Rada Ministrów. Obecnie brak jest wykazu gmin o szczególnym zagrożeniu wysokim bezrobociem strukturalnym oraz gmin zagrożonych recesją i degradacją społeczną. Przepis ten nie znajduje praktycznego zastosowania.

W uregulowaniach dotyczących metody degresywnej zawarto też zapisy preferencyjne dla przedsiębiorców, którzy rozpoczęli działalność gospodarczą, oraz dla „małych podatników”⁹. Przedsiębiorcy ci mają możliwość skorzystania z amortyzacji obejmującej jednorazowym odpisem amortyzacyjnym do 100% wartości początkowej środka trwałego w pierwszym roku podatkowym (art. 16k ustawy). Dotyczy to środków trwałych z grup 3–8 Klasyfikacji Środków Trwałych, w tym maszyn, urządzeń i środków transportu, z wyłączeniem samochodów osobowych. Łączna kwota dokonanych według tej metody odpisów amortyzacyjnych od środków trwałych wprowadzonych w danym roku do ewidencji nie może przekroczyć równowartości kwoty 100 tys. euro¹⁰. Określony preferencyjny sposób dokonywania odpisów amortyzacyjnych stanowi pomoc *de minimis* udzielaną w zakresie i na zasadach określonych w aktach prawa wspólnotowego¹¹.

W raportach Ministerstwa Finansów jedynie preferencyjne zapisy dla przedsiębiorców, którzy rozpoczęli działalność gospodarczą, oraz dla „małych podatników” zostały uznane za preferencje podatkowe (por. *Preferencje podatkowe...*, 2010, s. 12). Uwzględnienie tylko tej „ulgi amortyzacyjnej” wskazuje, że Ministerstwo nie dostrzega problemu ciężaru budżetowego innych rozwiązań z zakresu amortyzacji.

Amortyzacji podlegają również nabyte prawa majątkowe, takie jak: licencje, prawa autorskie, prawa własności przemysłowej oraz *know-how*, a także wartość firmy, koszty prac rozwojowych, czyli wartości niematerialne i prawne. Przy amortyzacji tych wartości stosuje się zasadę, że okres dokonywania odpisów amortyzacyjnych nie może być krótszy niż ustawowo określona liczba miesięcy, na przykład od licencji (sublicencji) na programy komputerowe oraz od praw autorskich – 24 miesiące.

W metodzie degresywnej w początkowym okresie używania środka trwałego odpisy amortyzacyjne są największe i maleją wraz z upływem okresu użytkowania. Zastosowanie odpowiednich rozwiązań systemowych przez podmiot gospodarczy ma bezpośredni wpływ na wielkość ponoszonych kosztów uzyskania przychodu i podatkowego kapitału amortyzacyjnego.

Wnioski końcowe

Przedsiębiorstwa borykają się z wieloma problemami, a jednym z nich jest jakość systemu podatkowego, a w tym zapisy dotyczące amortyzacji podatkowej. Przeprowadzona analiza literatury, krytyczna analiza norm prawa podatkowego pozwala stwierdzić, że ustawodawca

⁹ Zgodnie z zapisami ustawy „mały podatnik” to taki, u którego wartość przychodów ze sprzedaży (wraz z kwotą należnego podatku od towarów i usług) nie przekroczyła w poprzednim roku podatkowym wyrażonej w złotych kwoty odpowiadającej równowartości 1 200 000 euro. Kwota przeliczana jest na złote według średniego kursu euro ogłaszanego przez NBP na pierwszy dzień roboczy października roku poprzedzającego rok podatkowy, w zaokrągleniu do 1000 zł.

¹⁰ Ustawą (2009) zmieniono kwotę tego limitu.

¹¹ Zasady *de minimis* w ramach Wspólnoty określa rozporządzenie Komisji (WE) nr 1998/2006 w sprawie stosowania art. 87 i 88 traktatu pomocy *de minimis*.

stworzył rozwiązania, które bezpośrednio oddziałują na wielkość zobowiązania podatkowego i kształtują potencjał finansowy przedsiębiorstwa w postaci podatkowego kapitału amortyzacyjnego.

Literatura

- An Overview of the Main Issues That Emerged at the First Meeting of the Subgroup on Tax Depreciation of Assets.* CCCTB/WP/007/doc.en, Brussels, 23.02.2005.
- Dobija, M. (2002). *Rachunkowość zarządcza i controlling*. Warszawa: PWN.
- Hendriksen, E.A., Breda van, F.M. (2002). *Teoria rachunkowości*. Warszawa: PWN.
- Iwin-Garzyńska, J. (2015). Amortyzacja podatkowa jako instrument wspierania inwestycji małych przedsiębiorstw w Polsce. *Zeszyty Naukowe Uniwersytetu Szczecińskiego, 848, Ekonomiczne Problemy Usług, 116*, 623–632.
- Modzelewski, W. (red.) (2005). *Wstęp do nauki polskiego prawa podatkowego*. Warszawa: Instytut Studiów Podatkowych.
- Owsiak, S. (2013). *Harmonizacja podatków bezpośrednich warunkiem integracji gospodarczej Unii Europejskiej*. Polskie Wyd. Naukowe. Pobrane z: <http://www.pte.pl> (15.01.2017).
- Preferencje podatkowe w Polsce (2010, 2011)*. Raport Ministerstwa Finansów. Załącznik nr B: *Wartość preferencji podatkowych*, Warszawa.
- Summary Record of the Meeting of the Common Consolidated Corporate Tax Base Working Group*. CCCTB/WP/013, Brussels, 8.07.2005.
- Supera-Markowska, M. (2010). *Wspólna skonsolidowana podstawa opodatkowania jako koncepcja harmonizacji opodatkowania korporacyjnego w UE*. Warszawa: C.H. Beck.
- Ustawa z 15.02.1992 o podatku dochodowym od osób prawnych. t.j. Dz.U. 2016, poz. 1888.
- Ustawa z 29.09.1994 o rachunkowości. t.j. Dz.U. 2013, poz. 330.
- Ustawa z 5.03.2009 o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych. Dz.U. nr 69, poz. 587.

TAX DEPRECIATION CAPITAL

Abstract: *Purpose* – the importance of tax depreciation capital in a corporate.

Design/methodology/approach – methods of literature analysis and critical analysis of tax law, corporate income tax.

Findings – presents the essence of tax depreciation capital as a tax savings on income tax payments.

Originality/value – original presentation of the tax aspect of depreciation in the context of the essence of capital and income tax.

Keywords: corporate finance, income tax, tax depreciation

Cytowanie

Iwin-Garzyńska, J. (2017). Podatkowy kapitał amortyzacyjny. *Finanse, Rynki Finansowe, Ubezpieczenia, 4 (88/2)*, s. 199–206. DOI: 10.18276/rifu.2017.88/2-10.